

Nurcular neden siyaset yapmazlar?

Kütahya'dan Recep Ziftçi: "12. Şuada bir mektupta (s. 323h) ehl-i hak üç durumda da haksız bulunuyor. Bu konuyu açar mısınız?"

Hizmetin Arı-Duruluğu

Üstad Bediüzzaman hazretleri bütün ömrü hayatında dine, imana ve Kur'ân'a, en saf haliyle, arı duru biçimde, dine din olduğu için, imana iman olduğu için, Kur'ân'a Kur'ân olduğu için doğrudan hizmet etmiştir. Dine hizmet için maddî imkân, para, güç, kudret, şan, şöhret, makam, mevki gibi sun'î ve dünyevi değerleri aramadığı ve elinin tersiyle ittiği gibi, siyasi gücü de aramamıştır ve elinin tersiyle itmek de değil, Osmanlı şamarı vurmıştır. Azamî iktisatla, azamî kanaatle, azamî tevekkül ile yaşamış ve siyasette de din hizmeti için içine girmeden, muktesit bir meslek tavsiye etmiştir.

Bediüzzaman neden siyaset canibiyle yola çıkmamıştır ve yola neden siyaset gücüyle devam etmemiştir? Siyaseti hizmet defterinden neden silmiştir?

Öncelikle Yeni Said dönemine geçtiği yıllarda, Peygamber Efendimiz'den (asm) siyaset canibiyle değil, manevî bir kılıç hükmünde i'caz-ı Kur'ân'ın nurlarıyla dine hizmet edilebileceği işaretini almıştır.1

Bir diğer husus, bu asırda terbiye-i İslamiye bozulduğu için, dinî bir söylemle siyaset başına geçenlerin dini siyasete alet etmek zorunda kalacağını, bunun da dine zarar vereceğini savunmuştur. Millet fertlerinin yüzde altmış-yetmişlik bir kısmının "tam mütedeyyin" (ahlâkı ve yaşayışıyla tam dindar) olmadan dindar siyaset yoluyla dine hizmet edilemeyeceğini keramet-vari bir biçimde haber vermiş, sadece Nur Talebelerini değil, Müslümanları da uyarmıştır.2

Tokat Hadiselerle Örülü

Bediüzzaman'ın bu tavrı geçici bir zamanla mukayyet tavırlar değildir. Maslahat icabı gösterilmiş tavırlar değildir. Bir Nur Talebesi bu satırları okuyup da, "o gün öyleydi ama şimdi başka zamandır" diyerek bu tavırları yok sayamaz, bu tavırları zamana mahkûm edemez, bu tavırları hizmet anlayışından uzaklaştırarak rafa kaldıramaz. .

Bu tavırlar Nur Talebelerinin kıyamete kadar hizmet düsturlarını ihtiva eden, kaynağını ve gücünü yine dinin içinden ve özünden alan muhkem tavırlardır.

Bunu böyle görmemek, tokat ile neticelenen bir süreci başlatır. Bu tokadın da öyle “şak” diye yüzde şaklamayacağını, hadiselerle örülü olarak geleceğini, savurdukça savuracağını, bu tokadın -rüyanın sükut ettiği hac ibadetinin tokadı gibi- şiddetini artıran bir cinsten olduğunu bahsettiğiniz mektuptan anlıyoruz.

Şefkat, Vicdan, Hakikat, Hak

Üstad hazretleri, bahsettiğiniz mektupta neden siyaset yapmadığımızı bu tokatlar zaviyesinden açıklıyor. Diyor ki: “Risale-i Nur’daki şefkat, vicdan, hakikat, hak, bizi siyasetten men’etmiş. Çünkü masumlar belaya düşerler, onlara zulmetmiş oluruz.”

Çünkü fırtınalı bir asırdayız. Gaddar medeniyet benlik, bencillik ve ırkçılık gibi damarları çok işlediğinden, bu damarlardan gelen istibdatlar ve merhametsizlikler cihetiyle zulüm şiddetlenmiştir.

Böyle bir asırda, eğer ehl-i hak siyaset yaparsa her üç durumda da haksız ve mağlup olacaktır:

1-Hakkını maddi ve siyasi kuvvetle müdafa etse, tarafgirlik bahanesiyle zulüm şiddetlenecek, çok biçareleri yakacaktır. Bu durumda ehl-i hak zalim olacak ve hakikat nezdinde mağlup kalacaktır.

2-Hak ve adalet çizgisinde yalnızca vurana vursa, sadece suçluyu cezalandırsa, bu durumda da karşı cephenin tarafgirlikten dolayı zulümlerine maruz kalacak, otuz zaiyat verecek, sadece hak noktasında bir kazanacaktır. Yine mağlup vaziyetinde kalacaktır.

3-Zalim bir kaide olan misliyle mukabeleye kalkışsa ve bir iki kişinin hatasıyla yirmi otuz biçareleri ezse, o zaman da yine hak namına dehşetli bir haksızlığa girmiş olacaktır.

Her üç durumda da ehl-i hakkın siyaset yapmasını asrımızda sakıncalı gören Bediüzzaman nihayet, “İşte Kur’anın emriyle, gayet şiddetle ve nefretle siyasetten ve idareye karışmaktan kaçındığımızın hakikî hikmeti ve sebebi budur.”³ Diyor.

Bu mektubun ne kadar haklı ve güncel olduğunu yaşadığımız süreçler ehl-i hakka haykırıyor.

Dipnotlar:

1 Tarihçe-i Hayat, s. 160

2 Emirdağ Lahikası, s. 492

3 Şuâlar, s. 323